

מסכת פסחים

פרק י

א. עַרְבִּי פֶּסְחִים סָמוֹךְ לְמִנְחָה, לֹא יָאֵל אָדָם עַד שְׁפָחָשָׁה. וְאַפְלוֹ עֲנֵי שְׁבִיְשָׁרָאֵל לֹא יָאֵל עַד שְׁסִיבָּה. וְלֹא יַפְתַּחַת לוֹ מְאַרְבָּעׁ כּוֹסֹת שֶׁל יְין, וְאַפְלוֹ מִן הַתְּמִחוֹן:

ב. מִזְגָו לֹא כָוס רָאשׁוֹן, בֵּית שְׁמָאי אָוּמָרים, מְבִרְךָ עַל הַיּוֹם, וְאַחֲרֵי כֵה מְבִרְךָ עַל הַיּוֹן. וּבֵית הַלְלָא אָוּמָרים, מְבִרְךָ עַל הַיּוֹן, וְאַחֲרֵי כֵה מְבִרְךָ עַל הַיּוֹם:

ג. הָבִיאוּ לִפְנֵיו, מִטְבֵּל בְּחִזְרָת, עַד שְׁמָגִיעַ לְפִרְפָּרָת הַפְּתָה. הָבִיאוּ לִפְנֵיו מִצָּה וְחִזְרָת וְחִרְסָת וְשְׁנֵי תְבִשְׁילִין, אֲף עַל פִי שְׁאֵין חִרְסָת מִצָּה. רַבִּי אַלְיעָזֵר בָּרְבִּי צְדוֹק אָוּמָר, מִצָּה. וּבְמִקְדָּשׁ קַיּוֹ מִבְיאִים לִפְנֵיו גּוֹפּוֹ שֶׁל פֶּסְחָה:

ד. מִזְגָו לֹא כָוס שְׁנֵי, וְכָאוּ בְּכֻנוֹ שְׁוֹאֵל אָבִיו, וְאִם אֵין דַעַת בְּכֻנוֹ, אָבִיו מַלְמָדוֹ, מַה גַּשְׁתֵּפָה הַלִּילָה הַזָּה מִכָּל הַלִּילּוֹת, שְׁבָכֶל הַלִּילּוֹת אֲנוֹ אָוְכְלִין חַמֵּץ וּמִצָּה, הַלִּילָה הַזָּה כָּלָוּ מִצָּה. שְׁבָכֶל הַלִּילּוֹת אֲנוֹ

אָוְכָלִין שֶׁאָר יְרֻקּוֹת, הַלִּילָה הַזָּה מְרוֹר. שְׁבָכָל הַלִּילּוֹת אָנוּ אָוְכָלִין בְּשָׂר צָלִי, שְׁלֵוִיק, וּמְבָשֵׁל, הַלִּילָה הַזָּה כָּלּוּ צָלִי. שְׁבָכָל הַלִּילּוֹת אָנוּ מְטַבִּילִין פָּעַם אַחַת, הַלִּילָה הַזָּה שְׁפִי פָּעַם. וְלֹפִי דַעֲתוֹ שֶׁל בָּנו, אָבִיו מְלֵמָדו. מִתְחִיל בְּגֻנוֹת וּמִסִּים בְּשִׁבְחָה, וְדוֹרֵש מְאָרָמִי אָוְבָד אָבִי, עד שִׁגְמָר כָּל הַפְּרִשָּׁה כֵּלה:

ה. רבנן גמליאל היה אומר, כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח, לא יצא ידי חובתו, ואלו הוא, פסח, מצה, מרור. פסח, על שום שפסח ה מקומ על כתמי אבותינו במצרים. מצה, על שום שנגאלו אבותינו במצרים. מרור, על שום שמררו ה מצרים את חיינו אבותינו במצרים. בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים, שגמור (שמות יג), והגדף לבנך ביום ההוא לאמר, בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים. לפיכך אנחנו חיבינו להודות, להלל, לשבח, לפאר, לرمם, להידר, לברך, לעלה, ולחיקם, למי שעשה לאבותינו לנו את כל הגדים האלה, הוציאנו מעבודות לחרות, מגנו לשמחה, ומאל ליום טוב, ומפלגה לאור גדול, ומשעבוד לגאה. ונאמר לפניו, הלויה:

ו. עד היכן הוא אומר, בית שמאו אומרים, עד אם הבנים שמחה. ובית היל אומרים, עד חלמייש למעינו מים. וחותם בגאה. רבי טרכון אומר, אשר גאננו וגאל את אבותינו ממצרים, ולא היה חותם. רבי עקיבא אומר, כי ה' אלהינו ואלהי אבותינו יגיענו

למוציאים ולרגלים אחרים הבאים לארתנו לשולם, שמהם בוגין
עירים ושבטים בעבודה, ונאכל שם מן היבחים ומן הפסחים כו',
עד ברוך אתה ה' גאל ישראל:

ג. מזגו לו כוס שלישי, מברכ על מזונו. רבי עליון אומר את הallel, ואומר עליון ברכת השיר. בין הcosaות הללו, אם רוזה לשפות, ישפה. בין שלישי לרבי עליון לא ישפה:

ה. אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן. ישנו מקצתו, יאכלו. כלו, לא יאכלו. רבינו יוסי אומר, נתנו לנו, יאכלו. נרדם, לא יאכלו:

ט. הפסח אחר חצות, מטמא את הידים. הפגול והנוגר, מטמאין את הידים. ברך ברכת הפסח פטר את של זבח. ברך את של זבח, לא פטר את של פסח, דברי רבינו ישמעאל. רבינו עקיבא אומר, לא זו פוטרת זו, ולא זו פוטרת זו: